

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3275/2019
12.12.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ..., ВВ из ..., и ГГ из ..., чији је заједнички пуномоћник Петар Црњански, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради понављања правноснажно окончаног поступка, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против решења Вишег суда у Београду Гж1 469/16 од 01.04.2019. године, у седници одржаној 12.12.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужилаца изјављена против решења Вишег суда у Београду Гж1 469/16 од 01.04.2019. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Београду Гж1 469/16 од 01.04.2019. године, одбијена је као неоснована жалба тужилаца и потврђено решење Првог основног суда у Београду П 2917/11 од 15.05.2012. године, којим је одбачен предлог за понављање поступка поднет 14.04.2016. године, као непотпун.

Против решења другостепеног суда тужилац је изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, на основу члана 399. у вези члана 412. став 4. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 125/04 и 111/09), који се примењује на основу одредбе члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 55/14), па је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према разлозима побијане одлуке, тужиоци су, преко пуномоћника, на основу одредбе члана 426. став 1. тачка 12. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 55/14), (а требало је, што би било правилно, на основу одредбе члана 422. став 1. тачка 11. Закона о парничном поступку „Службени гласник РС“, број 125/04 ... 111/09), поднели предлог за понављање поступка правноснажно окончаног пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4373/12 од 06.11.2012. године. Наведеном

пресудом потврђена је пресуда Првог основног суда у Београду П 2917/11 од 15.05.2012. године, којом је одбијен, као неоснован, тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужена да тужиоцима на име накнаде дела зараде за прековремени рад, рад ноћу и рад на дане државних и верских празника, исплати месечне износе са законском затезном каматом, све ближе одређено у изреци. Тужиоци су у предлогу навели да су сазнали за постојање разлога за понављање поступка, односно за одлуку Уставног суда Уж 2007/2010 од 11.07.2012. године којом је утврђено да је подносиоцима уставне жалбе полицијским службеницима наведеним у пресуди, у поступку који је правноснажно окончан пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 852/2010 од 11.02.2010. године, повређено право на правично суђење зајемчено одредбом члана 32. став 1. Устава РС, да је Уставни суд наложио да Апелациони суд у Новом Саду, у року од 60 дана од дана достављања Одлуке Уставног суда, понови поступак одлучивања о жалби подносилаца уставне жалбе изјављеној против пресуде Општинског суда у Новом Саду Пп. 9166/06 од 22.10.2008. године. Навели су да се тужиоци налазе у истој чињенично-правној ситуацији као и подносиоци наведене уставне жалбе, због чега су испуњени услови за понављање поступка.

Одлучујући у другостепеном поступку по предлогу за понављање поступка, Виши суд у Београду је решењем Гж1 469/16 од 01.04.2019. године, одбио као неосновану жалбу тужилаца и потврдио решење Првог основног суда у Београду П 2917/11 од 15.05.2012. године којим је одбачен предлог за понављање поступка поднет 14.04.2016. године, као непотпун, јер га је писао пуномоћник тужилаца, адвокат, а не садржи све потребне елементе, односно тражи се понављање поступка из разлога који није предвиђен за понављање поступка јер раније важећи ЗПП („Службени гласник РС“, број 125/04 ... 111/09), који се примењује у конкретном случају, не предвиђа одредбу члана 426. став 1. тачка 12. Закона о парничном поступку као разлог за понављање поступка, а такође нису наведене околности из којих би произилазила благовременост предлога, јер се као датум доношења одлуке Уж 2007/2010 у предлогу наводи 11.07.2012. године, а на приложеној одлуци је датум 13.06.2012. године, док није наведено ни којег је дана ова одлука објављена.

Врховни касациони суд налази да је правилан закључак нижестепених судова да у конкретном случају нису испуњени услови за понављање поступка из разлога непотпуности предлога тужилаца.

Одредбом члана 422. тачка 11. раније важећег ЗПП прописано је да се поступак који је одлуком суда правноснажно завршен, може поновити по предлогу странке, ако је у поступку по уставној жалби, Уставни суд утврдио повреду или ускраћивање људског или мањинског права и слободе зајемчене Уставом у парничном поступку. Према одредби члана 425. став 2. ЗПП, у предлогу за понављање поступка се нарочито морају навести: законски основ по коме се тражи понављање, околности из којих произлази да је предлог поднесен у законском року и докази којима се поткрепљују наводи предлагача. Одредбом члана 426. ЗПП прописано је да ће неблаговремене, непотпуне или недозвољене предлоге за понављање поступка да одбаци решењем председник већа без одржавања рочишта. Наведени закон не садржи одредбу члана 426. став 1. тачка 12. на коју се позива у предлогу.

Имајући у виду напред наведено, као и чињеницу да пуномоћник тужилаца у предлогу није навео све што је, као обавезно, предвиђено одредбом члана 425. став 2. ЗПП, пре свега законски основ, јер се позива на непостојећу одредбу закона који се

примењује, а у погледу различитости датума одлуке Уставног суда на коју се позива, није навео ни којег је дана ова одлука објављена, то нису испуњени услови за понављање поступка, због чега је Врховни касациони суд на основу члана 405. став 1. у вези члана 412. став 4. Закона о парничном поступку, одлучио као у ставу првом изреке.

За напоменути је, да и у ситуацији да је предлог пуномоћника тужилаца потпун и благовремен, исти не би довео до другачије одлуке, код чињенице да у односу на тужиоце није донета одлука Уставног суда, нити постоји одлука Уставног суда која би имала проширено дејство у конкретној правној ствари, нити се применом члана 87. Закона о Уставном суду дејство одлука Уставног суда на које се позивају може проширити на тужиоце, односно иста не би представљала разлог за понављање поступка.

Тужиоцу нису досуђени трошкови ревизијског поступка, с обзиром да није успео у ревизијском поступку, због чега је применом члана 161. став 1. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић